

b) dodaje się ust. 3 i 4 w brzmieniu:

„3. Komisje kwalifikacyjne przy prezydiach rad narodowych mogą zwolnić osoby fizyczne od obowiązku przedstawienia wymienionego w ust. 2 oświadczenia co do wysokości i rodzaju wkładu własnego w przypadkach, gdy:

1) według stwierdzenia właściwego organu administracji budowlanej stan techniczny budynku wymaga niezwłocznego remontu,

2) trudne warunki materialne osoby fizycznej uniemożliwiają wniesienie wkładu własnego.

4. Ulgi wymienione w ust. 3 nie dotyczą odbudowy domów nie użytkowanych, o których mowa w § 1 ust. 2.”

§ 2. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Gospodarki Komunalnej: w z. J. Goryński

380

ZARZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 12 sierpnia 1959 r.

w sprawie wyjątkowych zasad przeprowadzenia inwentaryzacji środków trwałych za rok 1959 w niektórych jednostkach gospodarki społecznej.

Na podstawie § 1 ust. 1 pkt 8 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 1 kwietnia 1950 r. w sprawie zakresu działania Ministra Finansów i zmiany zakresu działania Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego (Dz. U. z 1950 r. Nr 22, poz. 188 i z 1951 r. Nr 25, poz. 185) zarządza się, co następuje:

§ 1. Przepisy niniejszego zarządzenia dotyczą jednostek gospodarki społecznej, zobowiązanych zgodnie z przepisami uchwały nr 12 Rady Ministrów z dnia 5 stycznia 1959 r. w sprawie przeprowadzenia powszechnej inwentaryzacji środków trwałych (Monitor Polski Nr 6, poz. 24), zwanej dalej „uchwałą”, oraz przepisami wydanymi na podstawie tej uchwały — do przeprowadzenia powszechnej inwentaryzacji środków trwałych według stanu w dniu 31 grudnia 1959 r.

§ 2. 1. W jednostkach określonych w § 1 przeprowadzenie spisu z natury środków trwałych objętych powszechną inwentaryzacją według zasad określonych w § 3 ust. 1 uchwały zastępuje przeprowadzenie spisu z natury tych środków, którego należałoby dokonać za rok 1959 bądź za rok gospodarczy w trybie określonym przepisami zarządzenia Ministra Finansów z dnia 20 lutego 1953 r. w sprawie inwentaryzacji oraz sporządzania i zatwierdzania sprawozdań finansowych (Monitor Polski z 1953 r. Nr A-29, poz. 359, z 1956 r. Nr 38,

poz. 448 oraz z 1957 r. Nr 6, poz. 41, Nr 54, poz. 341 i Nr 73, poz. 443).

2. Ustalenie, wyjaśnienie i odpisanie różnic inwentaryzacyjnych powinno być przeprowadzone zgodnie z przepisami zarządzenia Ministra Finansów z dnia 20 lutego 1953 r. wymienionego w ust. 1. Należy przy tym wykazać oddzielnie niedobory i nadwyżki, oddzielnie zaś te różnice inwentaryzacyjne, które wywołane zostały odmiennym zakresem przedmiotowym powszechnej inwentaryzacji bądź wynikają z innych przepisów uchwały.

§ 3. W razie gdyby spis środków trwałych dokonany został na zasadach uchwały w terminie uniemożliwiającym wykazanie jego wyników pod datą 31 grudnia 1959 r., dopuszczalne jest wykazanie w sprawozdaniu finansowym za rok 1959 środków trwałych według stanu ewidencyjnego na dzień 31 grudnia 1959 r. Różnice ujawnione w toku powszechnej inwentaryzacji należy w takim przypadku wprowadzić bieżąco do ksiąg roku 1960, w każdym jednak razie nie później niż do dnia 31 maja 1960 r.

§ 4. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Finansów: w z. J. Kole

381

ZARZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 12 sierpnia 1959 r.

zmieniające zarządzenie z dnia 6 czerwca 1951 r. w sprawie całkowitego lub częściowego zwolnienia niektórych kategorii wynagrodzeń od podatku od wynagrodzeń.

Na podstawie art. 5 ust. 3 ustawy z dnia 4 lutego 1949 r. o podatku od wynagrodzeń (Dz. U. z 1949 r. Nr 7, poz. 41, z 1956 r. Nr 44, poz. 201 oraz z 1959 r. Nr 11, poz. 60) zarządza się, co następuje:

§ 1. W zarządzeniu Ministra Finansów z dnia 6 czerwca 1951 r. w sprawie całkowitego lub częściowego zwolnienia niektórych kategorii wynagrodzeń od podatku od wynagrodzeń (Monitor Polski z 1951 r. Nr A-49, poz. 648, z 1952 r.

Nr A-44, poz. 626 i Nr A-93, poz. 1444, z 1953 r. Nr A-22, poz. 276 i Nr A-76, poz. 909, z 1955 r. Nr 13, poz. 136, z 1956 r. Nr 26, poz. 362, z 1957 r. Nr 47, poz. 291 oraz z 1958 r. Nr 5, poz. 22, Nr 74, poz. 434 i Nr 94, poz. 515) wprowadza się następującą zmianę:

w § 2 po pkt 19 dodaje się pkt 20 w brzmieniu: „20) dodatki za szczególny nadzór podatkowy”.

§ 2. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Finansów: w z. J. Dusza

382

ZARZĄDZENIE MINISTRA ROLNICTWA

z dnia 8 maja 1959 r.

w sprawie zakresu zakładania urządzeń odbiorczych w budynkach objętych powszechną elektryfikacją wsi i osiedli.

Na podstawie art. 1 ust. 2 ustawy z dnia 28 czerwca 1950 r. o powszechnej elektryfikacji wsi i osiedli (Dz. U. z 1954 r. Nr 32, poz. 135) zarządza się, co następuje:

§ 1. W objętych planem elektryfikacji rolnictwa państwowych gospodarstwach rolnych, w państwowych ośrodkach maszynowych oraz w gospodarstwach zespołowych spółdzielni produkcyjnych (tzw. spółdzielczych ośrodkach gospodarczych) wykonane zostaną urządzenia odbiorcze w pełnym zakresie, uwzględniającym wszelkie potrzeby gospodarcze tych obiektów, zgodnie z zatwierdzoną przez właściwy organ dokumentacją projektowo-kosztorysową.

§ 2. 1. Powszechna elektryfikacja we wsiach i osiedlach w zakresie wyposażenia budynków w urządzenia elektryczne obejmuje w budynkach stanowiących własność osób będących właścicielami lub użytkownikami gospodarstw rolnych, w zależności od przychodu szacunkowego tych gospodarstw, wykonanie następujących urządzeń:

- 1) według I standardu (przy przychodzie szacunkowym gospodarstwa do 8.360 zł):
 - 2 punkty świetlne w mieszkaniu,
 - 1 gniazdko wtykowe w mieszkaniu
 lub na żądanie uprawnionego:
 - 1 punkt świetlny w mieszkaniu,
 - 1 gniazdko wtykowe w mieszkaniu,
 - 1 punkt świetlny w zabudowaniach gospodarskich;
- 2) według II standardu (przy przychodzie szacunkowym gospodarstwa od 8.361 zł do 15.180 zł):
 - 2 punkty świetlne w mieszkaniu,
 - 1 gniazdko wtykowe w mieszkaniu,
 - 1 punkt świetlny w zabudowaniach gospodarskich;
- 3) według III standardu (przy przychodzie szacunkowym gospodarstwa powyżej 15 180 zł):
 - 3 punkty świetlne w mieszkaniu,
 - 1 gniazdko wtykowe w mieszkaniu,
 - 1 punkt świetlny w zabudowaniach gospodarskich.

2. Elektryfikacja budynków stanowiących osobistą własność członków spółdzielni produkcyjnych obejmuje zakres określony w ust. 1 pkt 1 (standard I).

3. Za przychód szacunkowy w rozumieniu ust. 1 uważa się przychód szacunkowy gospodarstwa rolnego ustalony dla celów wymiaru podatku gruntowego za drugi rok wstecz przed rokiem kalendarzowym przystąpienia do prac elektryfikacyjnych w danej wsi lub osiedlu.

§ 3. 1. W obiektach nierolniczych położonych we wsiach i osiedlach objętych planem elektryfikacji rolnictwa wykonane zostaną urządzenia elektryczne zgodnie z zarządzeniem Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego nr 395 z dnia 4 października 1951 r. w sprawie elektryfikowania obiektów nierolniczych w ramach elektryfikacji wsi i osiedli (Biuletyn PKPG z 1951 r. Nr 29, poz. 296 i z 1952 r. Nr 25, poz. 117).

2. W budynkach nie objętych przepisami ust. 1 oraz § 2 wykonane zostaną urządzenia elektryczne takiego standardu spośród wymienionych w § 2 ust. 1, jaki przysługuje grupie przychodowości, do której właściciel budynku został zaliczony na podstawie zasad ustalonych uchwałą nr 680 Rady Ministrów z dnia 26 października 1954 r. w sprawie opłat elektryfikacyjnych pobieranych przy powszechnej elektryfikacji wsi i osiedli (Monitor Polski z 1954 r. Nr 104, poz. 1341 z 1956 r. Nr 14, poz. 220 i z 1957 r. Nr 39, poz. 250).

§ 4. 1. We wsi lub osiedlu objętym powszechną elektryfikacją poszczególne zagrody, odosobnione od skupionych części wsi, podlegają elektryfikacji, jeżeli odległość tych zagrod od głównych linii niskiego napięcia nie przekracza:

- przy 1 lub 2 zagrodach — 200 m, nie licząc przyłącza,
- przy 3 zagrodach — 300 m, nie licząc przyłącza,
- przy 4 zagrodach — 400 m, nie licząc przyłącza,
- przy 5 zagrodach — 500 m, nie licząc przyłącza

a przy większej liczbie zagrod — odległości 500 m, nie licząc przyłącza, powiększonej o 40 m przy każdej następnej zagrodzie.

2. Linia jednego obwodu sieci trójfazowej niskiego napięcia od stacji transformatorowej nie powinna być dłuższa niż 1.200 m.

3. W przypadkach uzasadnionych warunkami technicznymi i ekonomicznymi można odstąpić od zasady określonej w ust. 2 za zgodą zespołu oceny projektów inwestycyjnych.

4. Za zagrodę uważa się budynek (jego część) lub grupę budynków (ich części) stanowiących całość gospodarczą.

5. Za przyłącze uważa się przelot od słupa linii napowietrznej do izolatorów na stojaku lub na ścianie budynku o długości w zasadzie nie większej niż 35 m, a w przypadku sieci kablowej — odcinek kabla przyłączeniowego o długości w zasadzie nie większej niż 10 m.